

3.13 การลงทุนด้านเหมืองแร่

การพิจารณาอนุมัติการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศด้านทรัพยากรแร่ มีรายละเอียดดังนี้

(1) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคการสำรวจน้ำมันทั้งขนาดเล็กและขนาดกลาง ในสัดส่วนร้อยละ 100 จะได้รับการอนุมัติโดยอัตโนมัติภายใต้นโยบายของรัฐบาลต่อการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน ในการสำรวจน้ำมันและบริษัทค้นหาแหล่งน้ำมันธรรมชาติ

(2) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมในสัดส่วนร้อยละ 100 จะได้รับการอนุมัติโดยอัตโนมัติภายใต้นโยบายและกรอบข้อกำหนดในสาขาตลาดน้ำมัน

(3) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมระบบท่อในสัดส่วนร้อยละ 100 จะได้รับการอนุมัติโดยอัตโนมัติภายใต้นโยบายรัฐบาลและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

(4) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในภาคก๊าซธรรมชาติหรือ LNG ระบบท่อในสัดส่วนร้อยละ 100 ขึ้นกับลำดับการพิจารณาอนุมัติของรัฐบาล

(5) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในการทำเหมืองเพชรและรัตนชาติถูกจำกัดสัดส่วนที่ร้อยละ 74 จะได้รับการอนุมัติโดยอัตโนมัติ

(6) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในการสำรวจและทำเหมืองโลหะ การผลิตทองคำ เงิน และแร่อื่นๆ ในสัดส่วนร้อยละ 100 จะได้รับการอนุมัติโดยอัตโนมัติ

● ขั้นตอนการขออนุญาตลงทุนด้านเหมืองแร่

(1) กรมเหมืองแร่ (India Bureau of Mines) เป็นผู้พิจารณาคำขออนุญาตสำรวจและขอสัมปทานเหมืองแร่ในบางกรณี และทุกกรณีที่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดของพระราชบัญญัติแร่และเหมืองแร่ (ระเบียบการพัฒนา) ปี 2500 และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง

(2) พื้นที่ในคำขออนุญาตหากอยู่ใน Charagah หรือพื้นที่ที่ยอมให้มีการทำเหมืองต้องได้รับความเห็นชอบจากกรมสรรพากร (Revenue Authority) ก่อนได้รับอนุญาต

(3) ยื่นจดหมายแสดงสถานะที่ชัดเจนของพื้นที่ที่ระบุในคำขออนุญาตต่อกรมป่าไม้เพื่อยืนยันว่าพื้นที่นั้นไม่อยู่ในเขตป่าไม้

(4) ผู้สมัครขอความชัดเจนของพื้นที่ได้จากกระทรวงสิ่งแวดล้อมและป่าไม้ เพื่อใช้เป็นข้อแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษของรัฐภายหลังจากทำประชาพิจารณ์สำหรับพื้นที่ที่มีขนาด 500 เฮกแตร์หรือมากกว่า

(5) ภายใต้พระราชบัญญัติป้องกันสิ่งแวดล้อมและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง กำหนดให้การดำเนินการด้านการสำรวจแร่ที่มีความสำคัญจะต้องมีความชัดเจนด้านสิ่งแวดล้อม ดังนั้นทุกคำขออนุญาตจะต้องมีรายงานการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) และแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม (EMP) ประกอบด้วย

(6) ก่อนการระบุพื้นที่ที่แน่นอน ต้องทำประชาพิจารณ์ในพื้นที่โครงการโดยคณะกรรมการควบคุมมลพิษของรัฐ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของ EIA (ประกาศเมื่อวันที่ 10 ก.ค. 2540)

(7) ในกรณีขอสัมปทานแร่ที่มีความสำคัญน้อยหรือเหมืองแร่ขนาดเล็กหรือเหมืองแร่สำคัญที่มีขนาดไม่เกิน 5 เฮกแตร์ ไม่จำเป็นต้องทำ EIA และ EMP

(8) อนุมัติแผนการทำเหมือง

3.14 ค่าใช้จ่ายในการทำเหมืองแร่

ตารางที่ 5
อัตราค่าบริการสำรวจแร่ในพื้นที่ได้รับอนุญาตและพื้นที่อื่นๆ

ลักษณะการดำเนินการ	ค่าบริการ (รูปี)	ค่าบริการ (ดอลลาร์สหรัฐฯ)
1. บ่อเหมือง (ที่มีความลึก 3 เมตร)		
i. Soft formation	20 ต่อลูกบาศก์เมตร	2 ต่อลูกบาศก์เมตร
ii. Medium formation	40 ต่อลูกบาศก์เมตร	3 ต่อลูกบาศก์เมตร
iii. Hard formation	80 ต่อลูกบาศก์เมตร	4 ต่อลูกบาศก์เมตร
2. การขุดเจาะ		
i. Soft formation	2,000 ต่อเมตร	55 ต่อเมตร
ii. Medium hard formation & hard rock formation	2,800 ต่อเมตร	75 ต่อเมตร
3. การจัดทำแผนที่ทางธรณีอย่างละเอียด (มาตราส่วน 1 : 2,000)		
i. Plain lands		
(a) Upto 50 hectares	7,500	200
(b) More than 50 hectares	150 ต่อเฮกแตร์	7 ต่อเฮกแตร์
ii. Hilly terrain		
(a) Upto 50 hectares	11,250	275
(b) More than 50 hectares	225 ต่อเฮกแตร์	15 ต่อเฮกแตร์
4. การเก็บตัวอย่าง		
i. Chip sample	20 ต่อตัวอย่าง	2 ต่อตัวอย่าง
ii. Core sample	20 ต่อตัวอย่าง	2 ต่อตัวอย่าง
iii. Channel sample	20 ต่อตัวอย่าง	2 ต่อตัวอย่าง
iv. Bulk Sample	100 ต่อตัวอย่าง (3 ลูกบาศก์เมตร)	5 ต่อตัวอย่าง (3 ลูกบาศก์เมตร)

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ลักษณะการดำเนินการ	ค่าบริการ (รูปี)	ค่าบริการ (ดอลลาร์สหรัฐฯ)
v. Grab sample	10 ต่อตัวอย่าง	1 ต่อตัวอย่าง
5. การประเมินทรัพยากรแร่สัมปทานเบื้องต้น		
i. Upto 50 hect. Area	5,000	125
ii. Over 50 hect	2,000 ต่อ 50 เฮกแตร์ หรือ 1 ส่วน	55 ต่อ 50 เฮกแตร์ หรือ 1 ส่วน
6. การจัดทำรายงาน		
i. Upto 2 copies	Nil	
ii. More than 2 copies	500 ต่อชุด	15 ต่อชุด
7. การทำแผนที่ทางธรณี (มาตราส่วน 1 : 10,000)		
i. Plain area (a) Upto 10 sq.km.	10,000	250
(b) More than 10 sq.km.	1,000 ต่อตารางกิโลเมตร หรือ 1 ส่วน	25 ต่อตารางกิโลเมตร หรือ 1 ส่วน
ii. Hilly terrain (a) Upto 10 sq.km.	15,000	400
(b) More than 10 sq.km	1,500 ต่อตารางกิโลเมตร หรือ 1 ส่วน	40 ต่อตารางกิโลเมตร หรือ 1 ส่วน
8. ค่าบริการในการดูแล	ร้อยละ 10 ของค่าบริการ สำรวจแร่	ร้อยละ 10 ของค่าบริการ สำรวจแร่
9. Core logging		
i. Sedimentary rocks	6 ต่อความยาว 1 เมตร	1 ต่อความยาว 1 เมตร
ii. Igneous/ Metamorphic rocks	10 ต่อความยาว 1 เมตร	2 ต่อความยาว 1 เมตร

3.15 อัตราค่าธรรมเนียมพื้นที่ทำเหมือง (Rate of Dead Rent)

จากประกาศกระทรวงเหมืองแร่เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2543 ตามความในพระราชบัญญัติเหมืองแร่และแร่ ปี 2500 มาตรา 67 ที่มีชื่อว่า "The Third Schedule" ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมพื้นที่ทำเหมืองสำหรับทุกพื้นที่ในทุกรัฐและเขตปกครองสหภาพ (Union Territories) ยกเว้นรัฐเบงกอลตะวันตก (*West Bengal*) ดังนี้

ตารางที่ 6

อัตราค่าธรรมเนียมพื้นที่ทำเหมือง ปรับปรุงวันที่ 12 กันยายน 2543

หน่วย : รูปี /เฮกแตร์ /ปี

ลำดับ	ขนาดพื้นที่	1 ปี	2-5 ปี	6-10 ปี	11 ปีขึ้นไป
1	50 เฮกแตร์	Nil	70	140	200
2	> 50 – 100 เฮกแตร์	Nil	100	200	280
3	> 100 เฮกแตร์	Nil	140	230	350

(1) ในกรณีขอสัมปทานเพื่อป้อนวัตถุดิบเข้าสู่อุตสาหกรรมที่เจ้าของสัมปทานเป็นเจ้าของอยู่นั้น อัตราค่าธรรมเนียมพื้นที่จะใช้อัตราตามลำดับที่ 1 โดยไม่คำนึงถึงพื้นที่และมูลค่าของแร่

(2) กรณีแร่ที่มีมูลค่าปานกลาง อัตราค่าธรรมเนียมพื้นที่จะมีค่าเป็น 1.5 เท่าของอัตราค่าธรรมเนียมข้างต้น

(3) กรณีแร่ที่มีมูลค่าสูง อัตราค่าธรรมเนียมพื้นที่จะมีค่าเป็น 2 เท่าของอัตราค่าธรรมเนียมข้างต้น

(4) สำหรับอัตราค่าธรรมเนียมพื้นที่ในรัฐเบงกอลตะวันตกจะใช้อัตราเดียวกันกับในประกาศกระทรวงทรัพยากรแร่และโลหะ (ฝ่ายทรัพยากรแร่) ฉบับที่ G.S.R.458 (E) วันที่ 5 พฤษภาคม 2530

หมายเหตุ : - แร่ที่มีมูลค่าสูง ได้แก่ ทองคำ เงิน เพชร ทับทิม บุษราคัม มรกต และแร่วัตถุดิบทั้งหมด ทองแดง ตะกั่ว สังกะสี แร่ใยหิน (chrysotile) corundum และไมก้า

- แร่ที่มีมูลค่าปานกลาง ได้แก่ หินโมรา โครไมต์ แมงกานีส ซิลิมาไนต์ vermiculite แมกนีไซต์ wollastonite, perlite, diaspor ออะพาไทต์และหินฟอสเฟต ฟลูสปาร์หรือฟลูออไรท์ และแบไรต์

- แร่ที่มีมูลค่าต่ำ ได้แก่ แร่อื่นๆ ที่นอกเหนือจากข้างต้น

3.16 ภาษีด้านเหมืองแร่

การเก็บภาษีเหมืองแร่ในอินเดียจะจัดเก็บหลายประเภทขึ้นกับหน่วยงานรับผิดชอบ ดังนี้

- (1) รัฐบาลของรัฐ
 - อัตราค่าธรรมเนียมหรือค่าภาคหลวง
 - การเช่าพื้นที่ผิวดิน
 - ภาษีค้าขาย
 - ภาษีถนอม
 - Panchayat Tax

(2) รัฐบาลกลาง

- ภาษีเงินได้ / ภาษี นิติบุคคล
- พระราชบัญญัติกองทุนสวัสดิการแรงงานเหมืองแร่ไม่ก้ำ ปี 2489
- พระราชบัญญัติกองทุนสวัสดิการแรงงานเหมืองหินปูนและโดโลไมต์ ปี 2515
- พระราชบัญญัติกองทุนสวัสดิการแรงงานเหมืองแร่เหล็กและแมงกานีส ปี 2519
- พระราชบัญญัติกองทุนสวัสดิการแรงงานเหมืองถ่านหิน ปี 2537
- พระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเหมืองถ่านหิน ปี 2537

4. กฎหมายเกี่ยวข้องกับการลงทุนด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่

4.1 นโยบายแร่แห่งชาติ

นโยบายแร่แห่งชาติ (National Mineral Policy : NMP) ประกาศในเดือนมีนาคม 2536 โดยกำหนดให้แร่ 13 ชนิดถูกสงวนไว้เฉพาะเหมืองรัฐบาลโดยเปิดให้ภาคเอกชนทำการสำรวจ เช่น แร่เหล็ก แมงกานีส โครเมียม ซัลเฟอร์ ทองคำ เพชร ทองแดง ตะกั่ว สังกะสี นิกเกิล เป็นต้น จุดประสงค์ของ NMP เพื่อปรับปรุงกฎหมายที่มีอยู่ให้กระชับขึ้น ปรับขั้นตอนที่ยุ่งยากให้ง่ายขึ้น กระจายอำนาจออกจากส่วนกลาง เพิ่มความสนใจแก่นักลงทุนต่างประเทศ เป็นต้น นโยบายนี้กำหนดให้สามารถนำเทคโนโลยีจากต่างประเทศเข้ามาใช้ในการสำรวจทำเหมืองแร่ รวมถึงการร่วมทุนกับต่างประเทศเพื่อการผลิตแร่ที่มีปริมาณสูงขึ้นรวมทั้งแร่ที่หายาก

4.2 กฎหมายเหมืองแร่

ส่วนหลักของกฎหมายเหมืองแร่กำหนดและควบคุมโดยรัฐบาลกลางที่กรุงนิวเดลี ส่วนสินแร่เป็นของรัฐต่าง ๆ โดยทองคำ เพชร สังกะสี ทองแดง นิกเกิล แพลตินัม และตะกั่ว ได้ถูกกำหนดให้เป็นสินแร่สงวนของรัฐหรือของประเทศ นโยบายแร่แห่งชาติที่ออกมาตั้งแต่ปี 2536 และการเปลี่ยนแปลงแก้ไขปรับปรุงกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในปี 2537 และ 2541 ได้เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนและนักลงทุนต่างประเทศเข้าดำเนินการพัฒนาทรัพยากรแร่ได้

คำร้องเพื่อดำเนินการด้านเหมืองแร่แบ่งออกเป็น 3 ระดับ

- (1) ใบอนุญาตสำรวจเบื้องต้น (Reconnaissance Permit) ครอบคลุมพื้นที่ถึง 5,000 ตารางกิโลเมตร
- (2) ใบอนุญาตสำรวจแร่หรืออาญาบัตร (Prospecting Licence) ครอบคลุมพื้นที่ได้ถึง 25 ตารางกิโลเมตร สำหรับการหาข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับแหล่งแร่
- (3) ประทานบัตร (Mining Lease) เพื่อการพัฒนาแหล่งแร่ ผลิต และจำหน่ายแร่

4.2.1 พระราชบัญญัติเหมืองแร่และแร่

ภายใต้พระราชบัญญัติเหมืองแร่และแร่ กฎระเบียบและการพัฒนา (Mines and Minerals Development and Regulation Act) รัฐบาลได้ให้กรมเหมืองแร่ (Indian Bureau of Mines) เป็นผู้ดูแล

พระราชบัญญัตินี้ได้รับการแก้ไขปรับปรุงเมื่อเดือนธันวาคม 2542 เพื่อเอื้อประโยชน์ต่อนักลงทุน เนื้อหาของพระราชบัญญัติที่ได้รับการปรับปรุงมีดังนี้

(1) การสำรวจแร่เบื้องต้น (Reconnaissance) ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนของการดำเนินการที่แตกต่างจากการสำรวจแร่

(2) ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตสำรวจแร่เบื้องต้นมีสิทธิโดยชอบที่จะได้รับอนุญาตสำรวจแร่ (Prospecting License)

(3) การควบคุมพื้นที่สำหรับใบอนุญาตสำรวจแร่เบื้องต้น (Reconnaissance Permits) อนุญาตสำรวจแร่ (Prospecting Licenses) และประทานบัตรเหมืองแร่ (Mining Lease) ให้เป็นอำนาจของรัฐ (State)

(4) สำหรับสัมปทานแร่ต่าง ๆ (Mineral Concessions) ได้กำหนดขอบเขตพื้นที่/ช่วงเวลา ที่อนุญาตดำเนินการและระยะเวลาต่ออายุดังแสดงในตารางที่ 7

(5) รัฐบาลของรัฐ (State Government) มีอำนาจในการให้สัมปทานแร่ (Mineral Concessions)

(6) แร่ต่าง ๆ (ยกเว้นแร่เชื้อเพลิงและแร่พลังงานปรมาณู) ที่ต้องได้รับความเห็นชอบก่อน (Prior Concurrence) จากรัฐบาลกลาง สำหรับการอนุมัติสัมปทานแร่มีเพียง 10 ชนิด ได้แก่ แร่ Asbestos, Bauxite, Zinc, Chrome Ore, Precious Stones, Copper Ore, Manganese Ore, Gold, Lead, Iron Ore

(7) การขอต่ออายุอนุญาตสำรวจแร่/ประทานบัตรเหมืองแร่ไม่ต้องขอความเห็นชอบจากรัฐบาลกลาง ถึงแม้จะเป็นแร่ 10 ชนิดข้างต้น

(8) ในทำนองเดียวกัน การโอนประทานบัตรเหมืองแร่สำหรับแร่ 10 ชนิด ข้างต้นไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลกลาง

(9) รัฐบาลของรัฐได้รับอำนาจเพิ่มขึ้นในการรวมประทานบัตรเหมืองแร่ที่อยู่ติดกันสองฉบับหรือมากกว่านั้นได้ (เป็นการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นให้มากขึ้น)

(10) รัฐบาลของรัฐได้รับอำนาจเพิ่มขึ้นในการอนุมัติแผนการทำเหมืองสำหรับเหมืองแร่บางชนิด

(11) สำหรับกิจการเหมืองขนาดใหญ่ (เสนอการลงทุนเกิน 2 พันล้านบาท) จะไม่ยึดอายุประทานบัตรเหมืองแร่ให้ ถ้าการพัฒนาเหมืองแร่ไม่กระทำภายใน 2 ปี

ตารางที่ 7

ขอบเขตพื้นที่และช่วงเวลาสำหรับการให้สัมปทานแร่

ชนิดใบอนุญาต	พื้นที่มากสุดในรัฐหนึ่ง	ช่วงระยะเวลาอนุญาต	ช่วงระยะเวลาต่ออายุ
ใบอนุญาตสำรวจแร่เบื้องต้น (Reconnaissance Permit)	10,000 ตร.กม. (5,000 ตร.กม. ต่อหนึ่งใบอนุญาต)	3 ปี	-
อาชญาบัตรสำรวจแร่ (Prospecting License)	25 ตร.กม.	3 ปี	2 ปี
ประทานบัตรเหมืองแร่ (Mining Lease)	10 ตร.กม.	20-30 ปี	20 ปี (อนุญาตเป็นบล็อก)

4.2.1.1 การจำแนกหมวดหมู่ทรัพยากรแร่ แบ่งเป็นหมวดหมู่ ดังนี้

กลุ่มแร่พลังงานประเภทไฮโดรคาร์บอน (Hydro Carbon Energy Minerals) ได้แก่ ถ่านหิน และ ลิกไนต์

กลุ่มแร่พลังงานปรมาณู (Atomic Minerals) ได้แก่ แร่เบอริล และแร่อื่นที่มีธาตุเบอริลประกอบอยู่ แร่ที่มีธาตุลิเทียมประกอบอยู่ แร่ในกลุ่ม ธาตุหายาก (Rare Earth Group) ที่มีธาตุยูเรเนียมและทอเรียม (Thorium) เป็นองค์ประกอบ แร่ที่มีธาตุไนโอเบียมเป็นองค์ประกอบ แร่ฟอสฟอไรต์และสินแร่ฟอสเฟต (Phosphatic Ores) อื่น ๆ ที่มีธาตุยูเรเนียม เป็นองค์ประกอบ แร่พิชเบลน (Pitchblende) และสินแร่ยูเรเนียม อื่น แร่และสินแร่ที่มีธาตุไทเทเนียมเป็นองค์ประกอบ (รวมทั้งแร้อิลเมไนต์, รูไทล์ และ ลูโคซีน (Leucoxene)) แร่ที่มีธาตุแทนทาลัมเป็นองค์ประกอบ แร่อัลลาไนต์ โมนาไซต์ และแร่ซอร์โคเนียม ที่มีธาตุยูเรเนียมเป็น องค์ประกอบ ทางแร่ (Tailings) ที่มีธาตุยูเรเนียมหลงเหลืออยู่หลังจากสกัดทองคำและทองแดงออกจากสินแร่แล้ว สินแร่วิลเลียมไนต์ และสินแร่ไทเทเนียมอื่นที่มียูเรเนียม เป็นองค์ประกอบ แร่และสินแร่ที่มีธาตุเซอร์โคเนียม เป็น องค์ประกอบ รวมทั้งแร่ออร์คอน (Zircon)

กลุ่มแร่โลหะและอโลหะ (Metallic and Non-Metallic Minerals) ได้แก่ แอสเบสตอส (ใยหิน) บ็อกไซต์ สินแร่โครเมียม สินแร่ทองแดง ทองคำ สินแร่เหล็ก ตะกั่ว สินแร่แมงกานีส หินมีค่า (Precious Stones) สังกะสี

4.2.1.2 อัตราค่าภาคหลวง

จากประกาศกระทรวงเหมืองแร่เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2543 ตามความในพระราชบัญญัติเหมืองแร่ และแร่ ปี 2500 มาตรา 67 กำหนดให้มีการปรับอัตราค่าภาคหลวง (Royalty) โดยใช้กับทุกรัฐและเขตปกครอง สหภาพ (Union Territories) ยกเว้นรัฐเบงกอลตะวันตก (West Bengal) ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8
อัตราค่าภาคหลวง (Royalty) ปรับปรุงเมื่อ 12 กันยายน 2543

ลำดับที่	รายละเอียด	ค่าภาคหลวง
1. Agate		ร้อยละ 10 ของราคาขาย (on ad velorem basis : OAVB)
2. (i) Apatite (ii) Rock Phosphate	(a) P ₂ O ₅ มากกว่าร้อยละ 25 (b) P ₂ O ₅ ถึงร้อยละ 25	ร้อยละ 5 ของราคาขาย (OAVB) ร้อยละ 5 ของราคาขาย (OAVB) ร้อยละ 5 ของราคาขาย (OAVB)
3. Barytes		ร้อยละ 5 ของราคาขาย (OAVB)
4. Bauxite, Laterite		ร้อยละ 0.35 ของราคา LME คิดจากปริมาณธาตุอลูมิเนียมในสินแร่ที่ผลิต
5. Brown Ilmenite (Leucoxene, Ilmenite, Rutile และ Zircon)		ร้อยละ 2 ของราคาขาย (OAVB)
6. Cadmium		ร้อยละ 10 ของราคาขาย (OAVB)
7. Calcite		ร้อยละ 15 ของราคาขาย (OAVB)
8. Chromite		ร้อยละ 7.5 ของราคาขาย (OAVB)
9. Copper		ร้อยละ 3.2 ของราคา LME คิดจากปริมาณทองแดงจากสินแร่ที่ผลิต
10. Corundum		ร้อยละ 10 จากราคาขาย (OAVB)
11. Diamond		ร้อยละ 10 จากราคาขาย (OAVB)
12. Feldspar		ร้อยละ 10 ของราคาขาย (OAVB)
13. Fire Clay (รวมทั้งพลาสติก, ท่อ, Lithomargic และ Natural Pozzolanic Clay)		ร้อยละ 12 ของราคาขาย (OAVB)
14. Fluorspar (Fluorite)		ร้อยละ 5 ของราคาขาย (OAVB)
15. Garnet	(a) Abrasive (ผงขัด) (b) Gem (พลอย)	ร้อยละ 3 ของราคาขาย (OAVB) ร้อยละ 10 ของราคาขาย (OAVB)
16. Gold	(a) ปฐมภูมิ (Primary) (b) ผลพลอยได้ (By-Product)	(a) ร้อยละ 1.50 ของราคาตลาดที่กรุงลอนดอน (London Price) คิดจากปริมาณโลหะทองคำในสินแร่ที่ผลิต (b) ร้อยละ 2.5 ของราคาทองคำที่กรุงลอนดอน คิดจากปริมาณโลหะทองคำที่ผลิตได้จริงจากผลพลอยได้

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ลำดับที่	รายละเอียด	ค่าภาคหลวง
17. Gypsum		ร้อยละ 20 ของราคาขาย (OAVB)
18. Kyanite		ร้อยละ 10 ของราคาขาย (OAVB)
19. Lead		ร้อยละ 5 ของราคา LME คิดจากปริมาณโลหะตะกั่วในสินแร่ที่ผลิต
20. Magnesite		ร้อยละ 3 ของราคาขาย (OAVB)
21. Manganese Ore	(a) สินแร่ทุกเกรด	ร้อยละ 3 ของราคาขาย (OAVB)
	(b) แร่เข้มข้น	ร้อยละ 1 ของราคาขาย (OAVB)
22. Crude Mica, Waste และ Scrap Mica		ร้อยละ 4 ของราคาขาย (OAVB)
23. Nickel		ร้อยละ 0.12 ของราคาขายที่ LME คิดจากปริมาณโลหะนิกเกิลในสินแร่ที่ผลิตได้
24. Pyrites		ร้อยละ 2 ของราคาขาย (OAVB)
25. Pyrophyllite		ร้อยละ 15 ของราคาขาย (OAVB)
26. Ruby		ร้อยละ 10 ของราคาขาย (OAVB)
27. Selenite		ร้อยละ 10 ของราคาขาย (OAVB)
28. Sillimanite		ร้อยละ 2.5 ของราคาขาย (OAVB)
29. Silver	(a) ผลพลอยได้ (By-Product)	ร้อยละ 5 ของราคา LME คิดจากปริมาณโลหะเงินที่ผลิตได้จริง
	(b) เงินปฐมภูมิ (Primary Silver)	ร้อยละ 5 ของราคา LME คิดจากปริมาณโลหะเงินที่มีอยู่ในสินแร่ที่ผลิตได้
30. Talc, Steatite และ Soapstone		ร้อยละ 15 ของราคาขาย (OAVB)
31. Tin		ร้อยละ 5 ของราคา LME คิดจากปริมาณโลหะดีบุกที่มีอยู่ในสินแร่ที่ผลิตได้
32. Vermiculite		ร้อยละ 3 ของราคาขาย (OAVB)
33. Wollastonite		ร้อยละ 10 ของราคาขาย (OAVB)
34. Zinc		ร้อยละ 6.6 ของราคา LME คิดจากปริมาณโลหะสังกะสีในสินแร่ที่ผลิตได้

ที่มา : http://www.iied.org/mmsd/mmsd_pdfs/185_teri.pdf

สำหรับแร่ที่กำหนดให้มีการปรับอัตราค่าภาคหลวงเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2542 ภายใต้พระราชบัญญัติเหมืองแร่และแร่ ปี 2500 ฉบับปรับปรุง ที่นอกเหนือจากตารางที่ 8 แสดงรายการดังตารางที่ 9 โดยใช้กับทุกรัฐและเขตปกครองสหภาพ (Union Territories) ยกเว้นรัฐเบงกอลตะวันตก (West Bengal)

ตารางที่ 9

อัตราค่าภาคหลวง (Royalty) สำหรับแร่อื่น ๆ ปรับปรุงเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2542

ลำดับที่	รายละเอียด	ค่าภาคหลวง
1. Asbestos	(a) chrysotile (b) amphibole	726 รูปีต่อตัน (tonne) 35 รูปีต่อตัน (tonne)
2. China Clay/Kaolin : (รวมทั้ง Ball Clay, White Shale และ White Clay)	(a) Crude (แร่ดิบ) (b) Processed (ปรับปรุงแต่งรวมทั้งผ่านการล้าง)	21 รูปี ต่อตัน 75 รูปี ต่อตัน
3. Coal (รวมทั้ง Lignite)		*
4. Dolomite		50 รูปีต่อตัน
5. Graphite	(a) Fixed Carbon ร้อยละ 80 หรือมากกว่า (b) Fixed Carbon มากกว่าร้อยละ 40 แต่น้อยกว่าร้อยละ 80	225 รูปีต่อตัน 130 รูปีต่อตัน
6. Iron Ore	(i) ก้อน (Lumps) (a) ปริมาณ Fe ร้อยละ 65 หรือมากกว่า (b) ปริมาณ Fe ร้อยละ 62 หรือ มากกว่า แต่น้อยกว่า ร้อยละ 65 (c) ปริมาณ Fe ร้อยละ 60 หรือมากกว่า แต่น้อยกว่า ร้อยละ 62 (d) ปริมาณ Fe น้อยกว่าร้อยละ 60	24 รูปี 50 ไพส์ (Paise) 24 รูปี 50 ไพส์ (Paise) ต่อตัน 14 รูปี 50 ไพส์ ต่อตัน 10 รูปี ต่อตัน 7 รูปี ต่อตัน
	(ii) ผง (Fines) รวมทั้ง Inter Alia, ผงธรรมชาติ ที่ได้จากการทำเหมืองและร่อนแยกก้อนแร่ ออก (a) ปริมาณ Fe ร้อยละ 65 หรือ มากกว่า (b) ปริมาณ Fe ร้อยละ 62 หรือ มากกว่าแต่น้อย กว่าร้อยละ 65 (c) ปริมาณ Fe น้อยกว่าร้อยละ 62	17 รูปี ต่อตัน 10 รูปี ต่อตัน 7 รูปี ต่อตัน
	(iii) แร่เข้มข้น (Concentrate) ได้จากการแต่งแร่ และ/หรือจากการทำแร่เกรดต่ำให้เข้มข้นขึ้นมี ปริมาณ Fe ร้อยละ 40 หรือน้อยกว่า	3 รูปี ต่อตัน
7. Limestone	(a) L.D. Grade (มีน้อยกว่าร้อยละ 1.5) (b) อื่นๆ	50 รูปี ต่อตัน 40 รูปี ต่อตัน
8. Lime Kankar		40 รูปี ต่อตัน

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับที่	รายละเอียด	ค่าภาคหลวง
9. Lime Shell		40 รูปี ต่อตัน
10. Monazite		125 รูปี ต่อตัน
11. Ochre		12 รูปี ต่อตัน
12. Quartz, Silica Sand, Moulding Sand และ Quartzite		15 รูปี ต่อตัน
13. Sand for stowing		*
14. Slate		40 รูปี ต่อตัน
15. Tungsten		20 รูปีต่อหน่วยเปอร์เซ็นต์ของปริมาณ WO_3 ที่มีอยู่ต่อตันของสินแร่ และตาม On Pro Rata Basis (OPRB)
16. Uranium		5 รูปีต่อสินแร่แห้งที่มีปริมาณ U_3O_8 ร้อยละ 0.05 โดย Pro Rata ก็เพิ่มขึ้น/ลดลง 1.50 รูปีต่อเมตริกตันของสินแร่สำหรับร้อยละ 0.01 ที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง
17. แร่อื่นๆ ที่ไม่ได้ระบุในที่นี้		ร้อยละ 10 ของราคาขาย (OAVB)

* ตามกฎหมายกำหนดเพื่อให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเหมืองแร่มากยิ่งขึ้น นโยบายแร่แห่งชาติได้รับการทบทวนใหม่ในปี 2537 และเป็นผลอนุญาตให้มีการลงทุนจากภาคเอกชน (ทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ) ให้ดำเนินการในการสำรวจและพัฒนาทรัพยากรแร่ได้ 12 ชนิด ได้แก่

- (1) สินแร่เหล็ก (Iron-Ore)
- (2) ทองแดง
- (3) แมงกานีส
- (4) สินแร่โครเมียม (Chrome Ore)
- (5) สังกะสี
- (6) กำมะถัน
- (7) โมลิบดีนัม
- (8) ทองคำ
- (9) สินแร่ทังสเตน (Tungsten Ore)
- (10) เพชร
- (11) นิกเกิ้ล
- (12) โลหะในกลุ่มแพลทินัม (Platinum Group of Metals)

รัฐบาลได้อนุญาตให้ผู้ลงทุนจากต่างประเทศสามารถถือครองหุ้นได้ถึง 50 เปอร์เซ็นต์ในกรณีของเหมืองแร่ เหล็ก แมงกานีส บ็อกไซต์ ทองแดง ตะกั่ว สังกะสี และแร่ non-metallic บางตัว การถือครองหุ้นของชาวต่างประเทศได้มากถึงร้อยละ 74 ก็เคยได้รับอนุมัติอย่างอัตโนมัติในด้านการบริการเฉพาะกิจที่เกี่ยวข้องกับการเหมืองแร่ อย่างในกรณีของแร่หลายชนิดนอกเหนือจากอุตสาหกรรม Basic Metals และโลหะผสม (Alloys)

รัฐบาลได้ปรับอัตราค่าธรรมเนียม (Royalty Rates) ใหม่สำหรับแร่ต่างๆ เพื่อให้เทียบได้กับอัตราในนานาประเทศและอัตราค่าภาคหลวง (Advalorem Rates) สำหรับแร่สำคัญจำนวนมากที่ถูกนำมาใช้มีผลบังคับตั้งแต่เดือนเมษายน 2540

4.2.1.3 เืองอื่น ๆ

ด้วยระบบโครงสร้างการปกครองแบบ Federal ของอินเดีย สิทธิทางแร่ (Mineral Rights) บนบกจึงตกอยู่กับรัฐที่มีแหล่งแร่ ในพื้นที่นอกชายฝั่งสิทธิเกี่ยวกับแร่ตกอยู่กับสหภาพ (The Union)

อินเดียมีกฎหมายเหมืองแร่ที่ได้รับการพัฒนาอย่างดี พระราชบัญญัติ เืองแร่และแร่ (ระเบียบและการพัฒนา) 2500 และ พระราชบัญญัติแร่ปี 2595 (Mines Act, 1952) กฎและระเบียบที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติทั้งสองประกอบกันก่อให้เกิดกฎหมายเหมืองแร่พื้นฐานของประเทศโดยที่พระราชบัญญัติแร่ปี 2595 เกี่ยวกับความปลอดภัยภายใต้กฎระเบียบการอนุรักษ์และพัฒนาแร่ (Mineral Conservation & Development Rules) ผู้ที่ถืออาชญาบัตรสำรวจแร่ (Prospecting Lincence) ทุกคนต้องเสนอแผนงานการสำรวจโดยระบุว่า จะทำการสำรวจแบบไหน กิจกรรมเหมืองต่างๆ ในพื้นที่ใดๆ จะต้องเป็นไปตามแผนการทำเหมืองดังกล่าวทุกช่วงเวลา 5 ปี นับจากวันที่เริ่มทำเหมือง กิจกรรมการสำรวจและทำเหมืองแร่ต้องเป็นไปตามทิศทางที่จะประกันการพัฒนาแหล่งแร่และการอนุรักษ์แร่อย่างเป็นระบบ ชั้นเปลือกดิน (Overburden) และน้ำเสียที่เกิดจากการทำเหมืองต้องถูกแยกออกจากกันและต้องไม่ให้ไปผสมกับ Subgrades หรือแร่ที่ขายไม่ได้

ผู้ได้รับอาชญาบัตรหรือประทานบัตร (Lincensee/Leasee) ทุกรายต้องรับผิดชอบป้องกันสิ่งแวดล้อมและควบคุมมลภาวะขณะทำการสำรวจแหล่งแร่ ทำเหมืองแร่ ประดูแต่งแร่และถลุงโลหะในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาต

ผู้ได้รับอาชญาบัตรหรือประทานบัตรจะต้องดำเนินการเก็บกองดินชั้นบน (Top Soil) ชั้นเปลือกดิน (Overburden) เศษดิน เศษหิน หิน เป็นต้น ที่ไม่ใช่และใช้ดินชั้นบนในการฟื้นฟูสภาพเหมือง มลภาวะจากอากาศ น้ำและเสียงจะต้องอยู่ภายในเกณฑ์ที่อนุญาต (Permissible Limits) และเกณฑ์ของมลพิษสารเคมีเป็นพิษ (Toxins) และเสียงจะต้องเป็นไปตามที่หน่วยงานภาครัฐกำหนดซึ่งจะทำการพิจารณาปรับปรุงเกณฑ์ที่อนุญาตได้เป็นครั้งคราวไป

ผู้ได้รับอาชญาบัตรหรือประทานบัตรจะต้องดำเนินการในแนวทางที่จะไม่ให้เกิดความเสียหายต่อพืชพันธุ์ในพื้นที่ที่ได้รับสิทธิภายใต้ประทานบัตรของการสำรวจและประทานบัตรทำเหมืองแร่ (Mining Lease) ที่ตนได้รับการจ้างงาน Qualified Geologists และ Mining Engineers และเสนอชนิดของผลตอบแทน ข้อสังเกต แบบแผนและรูปตัดต่าง ๆ ที่จะใช้ในการสำรวจและทำเหมืองแร่ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับทราบและเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่ได้รับอาชญาบัตรหรือประทานบัตรต้องปฏิบัติ

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการขออนุญาตสำรวจแร่ (Prospecting Licence Application Fee) จ่ายค่าสำรวจแร่ (Prospecting Fee) ค่าธรรมเนียมในการอื่น ใบสมัครขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ ค่าธรรมเนียม การทำเหมือง/จำหน่ายแร่ (Royalty) และ Dead Rent และค่าตอบแทนอื่นๆ (Welfare Cess) เป็นต้น นอกจากนี้ยังต้องเสียภาษีต่างๆ เช่น ภาษีนิติบุคคล (Corporate Tax) เป็นต้น ตามอัตราที่กำหนดหรือเปลี่ยนแปลงเป็นระยะๆ หรือในบางโอกาส

4.2.2 ขั้นตอนการขออนุญาตทำเหมืองแร่

ขั้นตอนการขออนุญาตทำเหมืองแร่แสดงในรูปที่ 9

4.3 กฎหมายสิ่งแวดล้อมและระเบียบที่เกี่ยวข้อง

ภาครัฐให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อการดำเนินการเหมืองแร่ในพื้นที่อ่อนไหวด้านสิ่งแวดล้อม โดยทั่วไปเหมืองขนาดเล็กจะไม่ให้ความสำคัญต่อการดำเนินงานที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ไม่เพียงแต่ทำลายพรรณไม้ที่อยู่ในบริเวณและอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงเท่านั้น ยังไม่มีการรื้อฟื้นสภาพแวดล้อมหรือการปลูกทดแทน

4.3.1 พระราชบัญญัติสิ่งแวดล้อม (การป้องกัน) ปี 2529 (Environmental (Protection) Act 1986)

พระราชบัญญัติสิ่งแวดล้อม (การป้องกัน) ปี 2529 ได้กล่าวถึงหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- (1) มาตรฐานคุณภาพอากาศ น้ำ และดิน ในพื้นที่และจุดประสงค์ต่าง ๆ
- (2) ปริมาณความเข้มข้นสูงสุดของมลพิษ (รวมทั้งระดับเสียง) ในพื้นที่ต่าง ๆ
- (3) ขั้นตอนการปฏิบัติงานเพื่อความปลอดภัยในการขนส่ง ลำเลียงสารอันตราย
- (4) ข้อห้ามและข้อควรระวังในการขนส่ง ลำเลียงสารอันตรายในพื้นที่ต่าง ๆ
- (5) ข้อห้ามและข้อควรระวังเรื่องสถานที่ตั้งอุตสาหกรรมและการปฏิบัติในกระบวนการผลิตในพื้นที่ต่าง ๆ
- (6) ขั้นตอนการปฏิบัติงานเพื่อความปลอดภัยเพื่อการป้องกันอันตรายที่ก่อให้เกิดมลพิษและมาตรการ

แก้ไขสำหรับอุบัติเหตุ

4.3.2 การจัดทำรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ตามประกาศ เรื่อง การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม ปี 2537 (The Environmental Impact Assessment Notification, 1994) โดยรัฐบาลกลางแห่งอินเดีย กระทรวงสิ่งแวดล้อมและป่าไม้ (Ministry of Environmental and Forest) เมืองนิวเดลี ได้กำหนดประเภทโครงการที่ต้องได้รับอนุมัติด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Clearance) โดยต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) แผนการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม และรายละเอียดการทำประชาพิจารณ์ประกอบใบขออนุญาต ดังนี้

รูปที่ 9 : ขั้นตอนการขออนุญาตทำเหมืองแร่ในอินเดีย

- (1) โครงการพลังงานปรมาณูและโครงการที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงผลิตน้ำที่มีปรมาณูเป็นส่วนประกอบเชื้อเพลิงปรมาณู ออกไซด์ของโลหะหายาก (rare earth)
- (2) โครงการพลังงานน้ำ ชลประทาน และการควบคุมอุทกภัย
- (3) ท่าเรือ (ยกเว้นท่าเรือขนาดเล็ก) และท่าอากาศยาน
- (4) การกลั่นปิโตรเลียม รวมถึงการขนส่งน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์ทางท่อ
- (5) การผลิตปุ๋ยเคมี (ไนโตรเจนและฟอสฟอรัสที่นอกเหนือจากซูเปอร์ฟอสเฟต)
- (6) สารกำจัดศัตรูพืช (สังเคราะห์)
- (7) ปิโตรเคมีครบวงจร (ทั้งโอลิฟินและโโรมาติก) และสารกึ่งกลาง เช่น DMT คาร์โบรเลคตัม LAB เป็นต้น รวมถึงผลิตภัณฑ์พลาสติก เช่น LDPE, HDPE, PP, PVC เป็นต้น
- (8) ยาและเวชภัณฑ์
- (9) การสำรวจน้ำมัน และแก๊สและผลิตภัณฑ์ การขนส่งและการจัดเก็บ
- (10) ยางสังเคราะห์
- (11) ยืดหินและผลิตภัณฑ์
- (12) กรดไฮโดรซัยานิกและผลิตภัณฑ์
- (13) ก. อุตสาหกรรมโลหะปฏุมภูมิ (เช่น ผลิตภัณฑ์เหล็กและเหล็กกล้า อลูมิเนียม ทองแดง สังกะสี ตะกั่ว และเฟอร์โรอัลลอยด์)
 - ข. เตาถลุงด้วยไฟฟ้า (Electric arc furnaces)
 - (14) อุตสาหกรรม Chlor-alkali
 - (15) อุตสาหกรรมสีครบวงจร รวมถึงการผลิตเรซินและวัตถุติดพื้นฐาน
 - (16) เส้นใยที่มีความเหนียวและเส้นด้าย
 - (17) การจัดเก็บแบตเตอรี่ รวมถึงการผลิตตะกั่วออกไซด์และตะกั่วแอนติโมนีอัลลอยด์
 - (18) โครงการท่องเที่ยวทุกประเภทที่มีการลงทุนมากกว่า 50 ล้านบาท
 - (19) โรงงานพลังความร้อน
 - (20) เหมืองแร่ (สินแร่หลัก) ที่มีพื้นที่ไม่น้อยกว่า 5 เฮกเตอร์
 - (21) โครงการทางหลวง ยกเว้นโครงการที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงผิวการจราจร ขยายทาง ในพื้นที่ว่างที่เป็นกรรมสิทธิ์ที่ไม่ผ่านพื้นที่อ่อนไหวทางสิ่งแวดล้อม เช่น อุทยานแห่งชาติ สถานที่คุ้มครอง เขตสงวนพันธุ์สัตว์เลื้อย เขตสงวนพันธุ์ป่าไม้ เป็นต้น
 - (22) ถนนยางมะตอยบนเทือกเขาหิมาลัยและ / หรือในพื้นที่ป่า
 - (23) โรงต้มกลั่น
 - (24) หนึ่งดินและหนังสือ
 - (25) กระดาษ เยื่อกระดาษ และสิ่งพิมพ์
 - (26) ฟอกย้อม
 - (27) ซีเมนต์
 - (28) โรงหล่อ
 - (29) โรงชุบด้วยไฟฟ้า

สำหรับขั้นตอนและวิธีการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามประกาศของกระทรวงสิ่งแวดล้อมและป่าไม้ รัฐบาลอินเดียกำหนดให้การจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

(1) การกั้นกรอง (screening) : มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาว่าโครงการต้องจัดทำรายงานด้านสิ่งแวดล้อมตามข้อกำหนดของทางราชการหรือไม่

(2) การกำหนดขอบเขตการศึกษาและการพิจารณาแนวทางเลือก (scoping and consideration of alternatives) : เป็นกระบวนการในการจัดทำขอบเขตการศึกษา หรือ terms of reference (TOR) ของรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งบริษัทที่ปรึกษาเป็นผู้จัดทำขึ้นตามแนวทางที่หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมกำหนดไว้ และเจ้าของโครงการเป็นผู้ให้ข้อมูลโครงการ

(3) การเก็บข้อมูลพื้นฐาน : ข้อมูลพื้นฐานเป็นรายละเอียดของสภาพปัจจุบันของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของพื้นที่โครงการ ซึ่งเป็นข้อมูลเฉพาะของพื้นที่แต่ละพื้นที่ จึงต้องมีการตรวจวัดและอาจใช้ข้อมูลทุติยภูมิประกอบ

(4) การประเมินผลกระทบ : เป็นวิธีการที่ช่วยให้สามารถระบุผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดตามมาจากกิจกรรมของโครงการ รวมทั้งช่วยให้สามารถเสนอแนะแนวทางเลือกที่เหมาะสมได้

(5) การประเมินแนวทางเลือก การกำหนดมาตรการป้องกัน และการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม : สำหรับโครงการทุกโครงการ จะต้องเสนอแนวทางเลือกทั้งหมดที่เป็นไปได้และเปรียบเทียบผลกระทบที่เกิดจากแนวทางเลือกแต่ละแนวทาง แนวทางเลือกต้องครอบคลุมถึงที่ตั้งโครงการและเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิต รวมทั้งต้องวิเคราะห์ผลที่จะเกิดขึ้นในกรณีไม่มีโครงการด้วยเช่นกัน รวมทั้งการจัดลำดับเพื่อคัดเลือกแนวทางการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมที่สุดทางด้านเศรษฐศาสตร์ แก่ชุมชนมากที่สุด

(6) การรับฟังความคิดเห็น : หลังจากการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม กฎหมายกำหนดให้เจ้าของโครงการต้องแจ้งรายละเอียดโครงการและจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากชุมชน

(7) การตัดสินใจดำเนินโครงการ : เป็นกระบวนการหารือระหว่างเจ้าของโครงการและหน่วยงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม

(8) การติดตามตรวจสอบการปฏิบัติตามเงื่อนไข : ในระหว่างการก่อสร้างและการดำเนินงาน เจ้าของโครงการจะต้องจัดให้มีการติดตามตรวจสอบ เพื่อให้มั่นใจว่าโครงการได้ดำเนินการตามข้อกำหนดที่จัดทำขึ้น และเพื่อตรวจสอบว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นเป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้หรือไม่

4.4 กฎหมายด้านการลงทุนจากต่างประเทศ

การส่งเงินกลับประเทศ

(1) การส่งเงินมูลค่าทุน : นักลงทุนในอินเดียจะสามารถส่งเงินมูลค่าทุนที่เพิ่มขึ้นกลับประเทศเดิมได้ถ้าจ่ายภาษีตามกฎหมายแล้ว และถ้าการลงทุนนั้นอยู่ภายใต้ข้อตกลงที่ให้ส่งเงินทุนกลับได้

(2) การส่งกำไร : สามารถส่งกำไรที่ได้จากการขายสินค้ากลับประเทศเดิมได้เช่นกันแต่ต้องผ่านการอนุมัติของธนาคารกลาง (RBI) และเสียภาษีแล้ว

(3) **การส่งเงินปันผล** : สำหรับเงินปันผลที่ได้รับจากการลงทุนสามารถส่งกลับได้หลังจ่ายเสียภาษีแล้วโดยไม่ต้องขออนุญาตจาก RBI แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขบางประการ

(4) **การส่งเงินประเภทอื่นๆ** : การส่งกำไรที่สำนักงานสาขาในอินเดีย (ยกเว้นธนาคาร) ของบริษัทที่จดทะเบียนในต่างประเทศไปยังสำนักงานใหญ่ที่ตั้งอยู่นอกอินเดีย สามารถทำได้โดยไม่ต้องขออนุญาต ส่วนการส่งผลกำไรแบบ wind-up ของสำนักงานสาขาในอินเดียต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาล

4.5 กฎหมายแรงงาน

อินเดียเป็นสมาชิกองค์การแรงงานสากลและปฏิบัติตามข้อตกลงที่ร่วมให้สัตยาบัน อินเดียมีกฎหมายคุ้มครองสภาพแวดล้อมด้านการงานและผลประโยชน์ของผู้ใช้แรงงาน รัฐบาลมักดำเนินการทบทวนกฎหมายต่างๆ ด้านแรงงานเพื่อปรับปรุงให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ กฎหมายนี้มีส่วนเพื่อแก้ไขปัญหาหลายอย่าง เช่น การขัดแย้งด้านแรงงานอุตสาหกรรม สภาพแวดล้อมในการทำงาน ค่าจ้าง และประกันสังคม

กฎหมายแรงงานของอินเดียที่สำคัญมีดังนี้

(1) กฎหมายควบคุมความขัดแย้งทางด้านอุตสาหกรรม ใช้ยุติปัญหาความขัดแย้งอย่างยุติธรรมผ่านขั้นตอนการเจรจา ประนีประนอม อนุญาโตตุลาการ และการชี้ขาดของศาล

(2) พระราชบัญญัติโรงงานอุตสาหกรรม ปี 2491 (The Factory Act 1948) เป็นกฎหมายที่ให้ควบคุมสภาพแวดล้อมในโรงงานด้วยการกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับสภาพแวดล้อมที่ทำงาน สิ่งอำนวยความสะดวกในการผลิตสินค้า การเก็บรักษาวัตถุพิษ การกำจัดของเสีย การป้องกันอัคคีภัย ระยะเวลา และบริการด้านสุขอนามัย

(3) กฎหมายค่าแรงขั้นต่ำ ปี 2491 (The Minimum Wage Act 1948) เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อให้อำนาจแก่หน่วยงานรัฐหรือรัฐบาลกลางที่รับผิดชอบในการกำหนดและแก้ไขค่าแรงขั้นต่ำ และเงินตอบแทนอื่นๆ ที่จ่ายให้แก่ผู้ใช้แรงงาน

4.6 พิธีการศุลกากร / ภาษีศุลกากรสำหรับแร่

การดำเนินการด้านพิธีการศุลกากร (Clearance of Goods) ผู้นำเข้าสินค้าจะต้องชำระภาษีศุลกากรภายใน 2 วัน นับตั้งแต่วันที่ได้รับ Bill of Entry ยกเว้นวันหยุดราชการ โดยการประเมินของเจ้าหน้าที่ หากล่าช้ากว่ากำหนดจะต้องชำระดอกเบี้ยเพิ่มในอัตราร้อยละ 20 ต่อปี

อินเดียมีนโยบายเปิดเสรีทางการค้า โดยการลดอัตราภาษีศุลกากรลง แต่ปัญหาอื่น ๆ ในกระบวนการทางศุลกากรก็ยังมีอยู่ เช่น เอกสารที่ต้องใช้ใบเสร็จจากหน้าโรงงานและความล่าช้าของการดำเนินการ บริษัทเอกชนได้ร้องเรียนในเรื่องของการจัดหมวดหมู่ของสินค้านำเข้า การตีราคาที่ไม่ถูกต้องและปัญหาการปรับขึ้น ในปี 2539 รัฐบาลได้เปลี่ยนระบบการแบ่งสินค้าเป็นหมวดหมู่ (Commodity Classification) ให้สอดคล้องกัน และขจัดความไม่ชัดเจน ทำให้นโยบายนำเข้าและส่งออกโปร่งใสมยิ่งขึ้น

สำหรับภาษีศุลกากรของแร่ที่ได้ปรับอัตราลงได้แก่

- (1) เพชรที่ผ่านการตัดและขัดเงา รวมถึงแร้วทันชาติ ลดลงจากร้อยละ 15 เหลือร้อยละ 5
- (2) ทองคำ ลดลงจาก 250 รูปีต่อ 10 กรัม เป็น 100 รูปีต่อ 10 กรัม
- (3) นิกเกิล รวมกันที่ร้อยละ 10 จากร้อยละ 5 และร้อยละ 15 โดยไม่คำนึงถึงระดับของการนำเข้า
- (4) ตะกั่ว ลดลงจากร้อยละ 25 เป็นร้อยละ 20
- (5) ยกเว้นภาษีศุลกากรสำหรับแร้วทันชาติที่มีสีไม่เรียบและเพชรที่ผ่านกระบวนการเจียรไนไม่สมบูรณ์หรือแตกหัก

(6) รัฐบาลกลางกำหนดอัตราภาษีสรรพสามิต (excise duty) คงตัวสำหรับถ่านหินที่ 10 รูปีต่อตัน (w.e.f.26.06.2003)

แม้ว่ารัฐบาลอินเดียได้ปรับลดระดับอัตราภาษีศุลกากรลงมาระดับหนึ่ง แต่ยังมีข้อกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีศุลกากรเพิ่มพิเศษ (Surcharge on Import) อีกร้อยละ 10 ของอัตราภาษีศุลกากรพื้นฐาน (Basic Duty) สำหรับสินค้านำเข้าทุกชนิด ยกเว้นสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ทองคำและสินค้าเงิน (Gold & Silver) รวมทั้งยังกำหนดเก็บภาษีตอบโต้ (CVD) และยังคงอัตราภาษีศุลกากรในระดับสูงกับสินค้า Consumer Goods และสินค้าสำเร็จรูปอื่น ๆ (Finished Products) โดยรัฐบาลอินเดียได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี 2542-2543 ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2542 ในพระราชบัญญัติดังกล่าวได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและการจัดเก็บภาษีนำเข้าสินค้า (Custom Duty) โดยในงบประมาณปี 2542-2543 อินเดียได้ยกเลิกการจัดเก็บภาษีศุลกากรพิเศษ (Special Custom Duty) ที่ได้กำหนดไว้ร้อยละ 2-5 ในปีก่อนหน้า (ยกเลิกการจัดเก็บตั้งแต่ 28 ก.พ. 2542 เป็นต้นไป) ยกเว้นสินค้าบางรายเท่านั้นที่ยังคงการจัดเก็บภาษีศุลกากรพิเศษ แต่รัฐบาลอินเดียได้กำหนดจัดเก็บภาษีศุลกากรเพิ่มพิเศษ (Surcharge) สำหรับสินค้านำเข้าทุกชนิดร้อยละ 10 ของอัตราภาษีศุลกากรพื้นฐาน (Basic Custom Duty) ยกเว้นน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมที่เคยจัดเก็บ Surcharge ร้อยละ 40 รวมทั้งสินค้าตามข้อตกลง GATT สินค้าเงิน และทองคำ